

O letních pobytech 2001 – K.Maxová

Dětská mozková obrna je celoživotní zdravotní postižení, které vzniká v období okolo porodu malým, ale nevratným poškozením mozku. Postižení se projeví v hybnosti jedince, případně i kombinaci s mentální vadou. Specifika postižení spočívá v tom, že u různých lidí je odlišné - od nejlehčích, sotva znatelných forem až po těžkou kvadruparézu. Mentální postižení nemusí být žádné, lehké anebo i velmi těžké.

Dospělí lidé s dětskou mozkovou obrnou se již pět let setkávají v Poděbradech na přelomu června a července na celý týden a v září nebo v říjnu na víkend. S nápadem přišla paní Věra Hrádková z Prahy, která také první tři ročníky organizovala. Nyní je organizátorkou slečna Kateřina Maxová z Kosmonos.

V roce 2001 měl týdenní pobyt dokonce 2 turnusy, první v termínu 23.6.-30.6., druhý 30.6.-7.7. V každém turnusu bylo vždy 17 lidí s dětskou mozkovou obrnou (z toho 5 vozíčkářů) a 7 osobních asistentů. Osobní asistenti pomáhají špatně pohyblivým s nejrůznějšími činnostmi od osobní hygieny po doprovod na vycházky a léčebné procedury. Jsou to většinou studenti středních zdravotních škol se specializací rehabilitace. Některé z osobních asistentek se zúčastnily letos pobytu v Poděbradech již poněkolkáté. Ubytování bylo jako vždy ve Školním hotelu Junior, který je vybaven bezbariérovým vstupem i sociálním příslušenstvím. O hladký chod pobytu se postarala vedoucí hotelu paní Hana Svobodová.

Program pobytu byl jako vždy bohatý. Rehabilitační sestra paní Hana Haplová z Prahy předvedla a vysvětlila rehabilitaci Vojtovou metodou, kterou vyvinul profesor Vojta speciálně pro léčbu dětské mozkové obrny. Paní Bc. Šádková z Help centra s.r.o z Mladé Boleslavi předvedla několik rehabilitačních pomůcek pro zdravotně postižené. Zajímavá byla návštěva poděbradského závodu firmy MEYRA, která se specializuje na výrobu vozíků pro zdravotně postižené. Účastníci pobytu využili i lázeňských procedur, hlavně koupelí, na které skupině poskytlo slevu vedení a.s. Lázně Poděbrady. Oblíbené jsou i koupele ve slané vodě tzv. floating, který je k dispozici v hotelu Bellevue. Ze společenské části programu jmenujme projížďku parníkem, táborák a společenský večer v restauraci Galerie spojený s diskotékou.

Víkendového pobytu ve dnech 12.-14.10. se zúčastnilo 23 lidí s DMO a 6 osobních asistentů. Náplň víkendového pobytu je vždy volná a je zaměřena na setkání přátel a volné rozpravy.

Na závěr je nutné poděkovat všem, kdo letos k úspěchu poděbradských pobytů přispěli. Především to byli sponzoři, firmy 3M, HP, KOLTEX Mnichovo Hradiště, AUTOZÍTKA Sukorady a další. O pomoc během vlastního pobytu musíme poděkovat především vedoucí hotelu Junior paní Haně Svobodové, řediteli panu ing. Františku Smetanovi, paní Pavle Fundové, panu Milanu Fundovi paní Nejedlé a v neposlední řadě i zástupci starosty Poděbrad panu Mgr. Jaromíru Novákovi.

Kateřina Maxová - koordinátorka

O letních pobytech 2001

Osobní asistentka

Je tomu již 8 let, kdy jsem se díky kamarádkám dostala do skautského oddílu. Někdo by mohl namítnout, proč se zmiňuji právě o tomhle, ale myslím, že právě tato událost je rozhodující pro můj život. Od té doby jdu po úplně jiných, a doufám, že správných kolejích.

Právě zde jsem pochopila nejlépe, jak by měly fungovat mezilidské vztahy. Došlo mi, že cílem života není jít a dobýt, ale pomáhat poraženým a ty na vrcholu nenechat spadnout. Právě tady jsem našla smysl svého bytí. Velmi toužím pomáhat lidem a tímto směrem jsem zaměřila své počínání. Vystudovala jsem obor "všeobecná sestra", při kterém se člověk setká s různými lidmi a s různými problémy, které je trápí, ať už se jedná o ty zdravotní nebo duševní. Je to nádherný pocit, když vidíte, že díky Vaší péči se uzdravují a cítí se dobře. Ovšem jsou mezi námi i lidé, kterým se poštěstí a bohužel nás opustí, a také ti, kteří se svým postižením musí zůstat celý život.

Jistě ve svých letech ještě nemám tolik poznatků, ale pravdou je, že ač jsem se snažila pomáhat lidem ze svého okolí, lidem nemocným i postiženým, nikdy jsem se nesetkala s podobnými zážitky jako právě v týdnu prožitém mezi Vámi. Právě tento pobyt ve mně umocnil touhu rozdávat lásku a štěstí. Málokdo dokáže projevovat své emoce, ale vy jste bezprostřední a umíte využít každou chvíli, abyste život prožili a ne promarnili. A to je to, co se mi na Vás líbí a co obdivuji. To, že jste se cítili šťastní a bylo Vám dobře, to bylo pro mne tím nejlepším dárkem.

Berete život tak jak přichází a to i s lidmi, se kterými se v jeho průběhu setkáváte. Ne všichni mají pro Vás pochopení, ale nikdo se nezavděčí všem. V dnešní době někteří lidé hodnotí podle vzhledu a ne podle charakteru, aniž by si uvědomili, že jsme všichni živé bytosti a hlavně jim nedochází o co přicházejí. Ale je mezi námi hodně správných lidiček a jistě jich stále přibývá. Jste vážně bezva parta a budu velice ráda, pokud se s Vámi budu moci ještě setkat. Zatím mi zůstanou moc prima vzpomínky a ponaučení pro další počínání.

Děkuji. Moc pozdravů zasílá Monika.

O letních pobytech 2001

Účastníci pobytů

Sváťa, 32 let

Jmenuji se Sváťa a narodila jsem se v roce 1969. Při porodu jsem byla přidušená a v inkubátoru. V jednom roce mi zjistili postižení DMO. Začala jsem jezdit do lázní Luže-

Košumberk a Železnice. Když jsem měla jít do školy, nastoupila jsem v Chotěboři. Ale tam jsem byla jen půl roku, protože paní učitelka se z toho složila. Potom za mnou docházela učitelka na individuální výuku. Povolili jí mě učit 2 hodiny týdně. Ona však z vlastní iniciativy ke mně chodila 2x týdně na 2 hodiny. Učení však už dál nebylo doma zvladatelné. Od 3. třídy jsem přešla do Jedličkova ústavu v Praze, kde se mi moc nelíbilo. Od začátku mi tvrdili, že na základní školu nemám, jsem pomalá a nestačím vývojově spolužákům. Přehradili mě do zvláštní školy od 7. třídy. Zvláštní škola mi nic nepřinášela. Po roce jsem z Jedličkova ústavu odešla do Košumberku, kde se divili proč jsem ve zvláštní škole. Bohužel ale s tím se už nedalo nic dělat a dokončila jsem tam poslední dva roky. Deset let jsem bydlela s rodiči v Chotěboři. V Praze mi tvrdili, že nemám na postoupení a škola, kde bych mohla eventuálně být si můj nástup z organizačních důvodů dovolit nemohla. Po roce 1994 jsem začala chodit do stacionáře v Chotěboři, kde jsem strašně spokojená. Nemusím být stále doma a věnujeme se zájmovým činnostem. Začala jsem vyšívat. Udělala jsem si i kurs na počítači pro začátečníky. Velmi ráda využívám každou příležitost dostat se mezi postižené i zdravé lidi. Jezdím na rekondiční pobyty a tábory. V současné době jezdím každý druhý rok do Klimkova.

Jakub, 29 let

Jmenuji se Jakub a narodil jsem se v roce 1972. Porod byl velmi těžký, narodil jsem se pozdě císařským řezem. Měl jsem krásné dětství. Už od narození jsem věděl, jak na tom jsem a mohl jsem s tím časem vyrovnat. Měl jsem to štěstí, že jsem vychodil základní školu mezi zdravými dětmi, což byla zásluha ředitele této školy. S kolektivem jsem vycházel velmi dobře, vzorně mi pomáhali ve všem a dokázali se vžít do mé situace. Mrzelo mě jen, že jsem nesměl mít služby u tabule. Nejtěžší fází mě školní docházky bylo učení se psát. Psal jsem do písanky obyčejnou tužkou a hrozilo, že vůbec psát nebudu. S pomocí rodičů jsem tuto překážku překonal. Učení mi šlo dobře. V patnácti letech se matka dozvěděla o Jedličkově ústavu, kde jsem strávil 3 roky. Učil jsem se tam obor technicko-administrativní pracovník. V této době proběhla revoluce. Pamatuji si na zákaz vycházek iniciovaný vychovateli z důvodu obavy o naši bezpečnost. Nesměli jsme navštěvovat kina, divadla apod. . V 18ti letech jsem se vrátil domů a dostal plný invalidní důchod. V současné době jezdím do Prahy na Akademii sociálně-uměleckou, kde se učím malovat, modelovat apod. Svůj handicap vidím jako určitou dekoraci. Pomáhá mi víra v Boha a poznávání lidí. Nepřipouštím si, že mám jisté zdravotní omezení, a i přes to se snažím vyrovnat zdravým lidem. Je to tvrdý boj, ale věřím, že když se nevzdám, tak zvítězím. Trápí mě i to jak bude můj život pokračovat dál. Toužím mít rád a nechci zůstat sám. Nevěřím na osud a nepoddávám se řečem některých lidí: "To je osud, s tím se musíš smířit." Když člověk chce a má dost síly, dokáže zvítězit i nad těmi, kteří ho strhávají ke dnu. Potkával jsem se s dívkami, které mi říkali, že chtějí být mými kamarádkami, a to právě z mých zdravotních důvodů. Kvůli nemoci, která mě postihla před 2,5 lety jsem musel změnit prostředí, kde trávím svůj volný čas. Přineslo to i změnu kolektivu. Do budoucna bych si chtěl založit rodinu a mít vlastní byt. Děti by mohli být i adoptivní.